

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobkyně:

G. S.

státní příslušností Ruská federace

bytem v ČR: P.

zastoupena Mgr. Zuzanou Kratěnovou, advokátkou

sídlem Bělehradská 572/63, 120 00 Praha 2

proti

žalovanému:

Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie

sídlem Olšanská 2, P.O.BOX 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 5. 2018 č.j. CPR-29423-2/ČJ-2017-930310-V233

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „správní řád“), zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 4. 10. 2017 č.j. KRPA-338628-25/ČJ-2017-000022, kterým bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění z území členských států Evropské unie na jeden rok dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále též „zákon o pobytu cizinců“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

2. Žalobkyně v žalobě namítala, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí nedostatečně vypořádal s odvolací argumentací žalobkyně. Rozhodnutí žalovaného je dle žalobkyně v rozporu s § 174a zákona o pobytu cizinců z toho důvodu, že je přímo v rozporu s principem přiměřenosti při posuzování dopadů rozhodnutí správního orgánu. Žalobkyně uvedla, že žalovaný nesprávně hodnotil důkazní prostředky, zejména její výpověď, kdy z této výpovědi vyplývá, že rozhodnutí, na základě kterého měla žalobkyně opustit české území, představuje nepřiměřený zásah do jejího soukromého i rodinného života. Žalobkyně přisvědčila žalovanému, že je osobou dospělou a soběstačnou, nikoli ale osobou zdravou, jak uvedl žalovaný; tato skutečnost je přitom doložena lékařskými zprávami. Žalovaný měl podle žalobkyně lépe vyhodnotit v kontextu celého spisového materiálu skutečnost, že závažnost porušení veřejného pořádku není zas až tak zásadní, a to zejména s ohledem na délku pobytu žalobkyně v hostitelském státě v porovnání s délkou trvání pobytu v České republice bez platného víza (od 5. 9. 2017 do 18. 9. 2017), když toto navíc bylo spíše nedbalostního, resp. nevědomostního, a tedy nezaviněného charakteru. Žalobkyně podotkla, že jako správný nemůže obstát ani závěr žalovaného o tom, že ani délka pobytu žalobkyně na území České republiky (téměř 10 let) jí nebrání v tom, aby byla nemožná zpětná integrace v zemi jejího původu; pokud žalobkyně žije již 10 let mimo svoji zemi původu, kde sice má dceru, ale ta je již dospělá, má svůj vlastní na matce nezávislý život a nadto má na území České republiky nemovitý majetek, lze spíše dovodit, že všechny vazby má žalobkyně pouze v České republice a ne v zemi svého původu a její integrace v zemi původu je tím pádem značně ztížena. Podle žalobkyně měl žalovaný citlivěji zohlednit na straně jedné závažnost a protiprávnost jednání, kterého se žalobkyně dopustila, a na straně druhé vazby, jimiž disponuje na území, přičemž musí konstatovat, že rozhodnutí o povinnosti opustit území je k povaze protiprávního jednání i nadále nepřiměřené.
3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a navrhl žalobu zamítnout.
4. Žalobkyně k výzvě soudu v zákonem stanovené lhůtě dvou týdnů nevyjádřila svůj nesouhlas s rozhodnutím o věci samé bez jednání. V souladu s § 51 odst. 1 větou druhou zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s.ř.s.“), měl tak soud za to, že žalobkyně s takovým projednáním věci vyslovila souhlas. Žalovaný pak s rozhodnutím o věci samé bez jednání výslovně souhlasil. Proto soud o věci samé rozhodl bez jednání.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
6. Ze správního spisu vyplývá, že dne 18. 9. 2017 se ke správnímu orgánu prvního stupně dostavila žalobkyně se svým právním zástupcem se žádostí o udělení výjezdního příkazu; uvedla, že nemá platný cestovní doklad, a předložila potvrzení z velvyslanectví Ruské federace o zaplacení zálohy na nový cestovní doklad. Lustrací v dostupných evidencích bylo zjištěno, že žalobkyni bylo dne 3. 7. 2017 vydáno rozhodnutí o povinnosti opustit území České republiky (rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 3. 7. 2017 č.j. KRPA-223663-19/ČJ-2017-000022), výjezdní příkaz vystaven do 2. 8. 2017. Žalobkyně požádala na

Ministerstvu vnitra, odboru azylové a migrační politiky o vízum za účelem strpění pobytu dne 2. 8. 2017, což jí bylo zamítnuto s nabytím právní moci dne 4. 9. 2017. Dne 18. 9. 2017 bylo žalobkyni oznámeno zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9. zákona o pobytu cizinců a téhož dne proběhl výslech žalobkyně jako účastnice řízení. Žalobkyně k dotazům správního orgánu prvního stupně uvedla, že na území České republiky přicestovala, protože zde má byt; přicestovala dne 17. 1. 2017, chtěla podat žádost o vízum strpění a žádost o trvalý pobyt; následně onemocněla, bohužel přestala řešit všechny svoje záležitosti. Nevycestovala, protože si podala žádost o vízum strpění a žádost o trvalý pobyt; neměla informaci, že tato již byla zamítnuta. Uvedla, že vlastní finanční prostředky potřebné k dalšímu pobytu a vycestování z území České republiky a že v případě vydání rozhodnutí o vyhoštění vycestuje z území České republiky. V České republice nikoho nemá, dcera bydlí v Rusku. Žalobkyně má v České republice byt 3 + 1, bydlí tam sama. Na otázku, zda ve svém domovském státě má kde bydlet, zda tam má nějaké vazby, odpověděla záporně. Na území České republiky se nenachází osoba, vůči níž má vyživovací povinnost nebo ji má v péči, není rodinným příslušníkem občana České republiky ani Evropské unie, žije sama a nemá žádné závazky ani pohledávky. Nemá se kam vrátit, Českou republiku bere jako domovskou zemi. Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, sdělilo svým přípisem ze dne 19. 9. 2017 správnímu orgánu prvního stupně k jeho dotazu následující: Žalobkyně pobývala na území do 8. 4. 2013 na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě; dne 25. 3. 2013 žalobkyně podala žádost o prodloužení doby platnosti tohoto povolení; žádost byla zamítnuta. K odvolání žalobkyně bylo toto rozhodnutí zrušeno a věc vrácena k novému projednání; v dalším řízení byla žádost zamítnuta s nabytím právní moci dne 11. 2. 2017 – do tohoto dne byla žalobkyně oprávněna pobývat na území. Dne 13. 5. 2015 podala žalobkyně žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání ve formě zaměstnanecké karty; řízení o žádosti bylo dne 31. 8. 2015 usnesením zastaveno, nabytí právní moci dne 23. 9. 2015; tato žádost neopravňovala žalobkyni k pobytu na území. Dne 29. 6. 2016 žalobkyně podala žádost o vydání povolení k trvalému pobytu za účelem povolení po 5 letech pobytu na území; žádost byla zamítnuta, proti čemuž se žalobkyně odvolala, přičemž do dne sdělení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ve věci nebylo rozhodnuto – žalobkyně není oprávněna na území pobývat na základě podané žádosti. Dne 18. 5. 2017 žalobkyně podala žádost o dlouhodobé vízum za účelem strpění; dne 25. 5. 2017 nebylo toto dlouhodobé vízum uděleno, informace žalobkyni doručena dne 9. 6. 2017; žalobkyně na základě této žádosti byla oprávněna pobývat na území, dnem doručení informace o neudělení víza toto oprávnění k pobytu zaniklo. Dne 19. 6. 2017 žalobkyně podala opakovanou žádost o dlouhodobé vízum za účelem strpění, dne 27. 6. 2017 nebylo toto dlouhodobé vízum uděleno; informace byla žalobkyni doručena dne 17. 7. 2017 a tímto dnem se vízum považuje za neudělené; žalobkyně nebyla oprávněna pobývat na území na základě podané žádosti. Dne 2. 8. 2017, v době platnosti výjezdního příkazu, podala žalobkyně opakovanou žádost o dlouhodobé vízum za účelem strpění; dne 22. 8. 2017 nebylo toto dlouhodobé vízum uděleno, informace doručena žalobkyni dne 4. 9. 2017 a tímto dnem se vízum považuje za neudělené. Žalobkyně byla oprávněna na území pobývat na základě podané žádosti, dnem doručení této informace zaniklo žalobkyni oprávnění k pobytu.

7. Podle závazného stanoviska Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 18. 9. 2017 č. ZS37353 vycestování žalobkyně do Ruska je možné. Ve správním spise se rovněž nachází informace Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 28.

8. 2017 o bezpečnostní a politické situaci v Ruské federaci. Žalobkyně ve svém vyjádření k podkladům rozhodnutí uvedla, že navrhuje doplnit podklady rozhodnutí o výpis z katastru nemovitostí, z něhož vyplývá, že žalobkyně je vlastníkem nemovitosti na území České republiky, dále že není vlastníkem žádné nemovitosti v Ruské federaci ani tam nemá k žádné nemovitosti užívací právo, tedy v současné době se na území Ruské federace nemá kam vrátit. Dále uvedla, že již velmi dlouhou dobu, téměř 10 let, pobývá mimo území Ruské federace, všechny přátele, blízké osoby i vazby včetně vazeb ekonomických má v České republice, nikoliv v Ruské federaci. Podotkla, že zároveň je třeba zohlednit i její zdravotní stav, kdy je léčena pro povrchní zánět žíly na bérce a její stav není v současné době uspokojivý. Dodala, že nesouhlasí se stávající politickou situací v Ruské federaci s tím, že není stoupenkyní V. Putina. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 4. 10. 2017 č.j. KRPA-338628-25/ČJ-2017-000022 bylo žalobkyni dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9. zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce jeden rok. Současně bylo vysloveno, že podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců se na žalobkyni nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců. K odvolání žalobkyně žalovaný vydal žalobou napadené rozhodnutí ze dne 22. 5. 2018 č.j. CPR-29423-2/ČJ-2017-930310-V233, kterým odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zamítl a toto rozhodnutí potvrdil.

8. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
9. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9. zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, porušuje-li cizinec opakovaně právní předpis, je-li vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti, nebo maří-li výkon soudních nebo správních rozhodnutí.
10. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.
11. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
12. Pokud jde o námitku žalobkyně, že žalovaný se nedostatečně vypořádal s její argumentací uvedenou v odvolání, soud uvádí, že žalobkyně nespecifikovala, s jakou konkrétní argumentací (odvolací námitkou) se měl žalovaný opomenout vypořádat. Zdejší soud proto alespoň obecně uvádí, že žalovaný se vypořádal s veškerými argumenty žalobkyně vznesenými v průběhu odvolacího řízení.

13. Co se týče námitky žalobkyně o tom, že rozhodně není osobou zdravou, zdejší soud k tomu uvádí, že ve správním spise je založena lékařská zpráva ze dne 8. 9. 2017, z níž vyplývá, že žalobkyně měla akutní zánět horních cest dýchacích a horečnatost (žalobkyni byla doporučena antibiotika a dále symptomatická léčba a dostatek tekutin). Tento zdravotní stav zdejší soud považuje za zcela obvyklý a dočasný. Ve správním spise se dále nachází lékařská zpráva ze dne 14. 9. 2017, podle níž je žalobkyně sledována a léčena pro povrchní zánět žíly na bérce. Tuto diagnózu zdejší soud nepovažuje za natolik závažnou, aby znemožňovala vycestování žalobkyně. Ve správním spise pak není založena žádná aktuálnější lékařská zpráva, z níž by vyplývalo, že došlo ke zhoršení zdravotního stavu žalobkyně. Takovou lékařskou zprávu či jakýkoliv jiný důkaz ostatně žalobkyně nedoložila ani v průběhu soudního řízení. Z uvedených důvodů zdejší soud tuto žalobní námitku shledal nedůvodnou.
14. Ohledně žalobkyní tvrzeného nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života lze odkázat na s. 5-6 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně: *„Správní orgán podle ustanovení § 119a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. posoudil, že důsledek tohoto rozhodnutí je přiměřený z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života cizinky. Cizinka je svobodná, má jednu dceru, která žije v zemi původu cizinky. Na území ČR nesdílí společnou domácnost s občanem ČR nebo EU. Rovněž není cizinka rodinným příslušníkem občana EU. Cizinka uvedla, že na území ČR nemá žádné členy rodiny. Na území ČR nemá žádné závazky nebo pohledávky. Na území ČR má cizinka vlastní byt. Rozhodnutí o správním vyhoštění cizince je vždy zásahem do jeho soukromého života a života jeho blízkých, ale dopad není vzhledem k protiprávnímu jednání účastníka řízení nepřiměřený. Tuto skutečnost cizinka potvrdila při sepsání protokolu o výsledku účastníka správního řízení ze dne 18. 9. 2017. V řízení cizinka uvedla jako vazbu, která ji váže k území ČR, její vlastní byt, absenci zázemí v Rusku a dále to, že se cítí doma zde v ČR. Dle vyjádření cizinky do protokolu o vyjádření účastníka správního řízení není jakkoliv závislá na jiné osobě, stejně jako se cizinka nemusí starat o jinou osobu a nemá vyživovací povinnost na jinou osobu. Cizinka uvedla, že v případě vydání rozhodnutí o správním vyhoštění jej bude respektovat a vycestuje dobrovolně.... V případě výše jmenované správní orgán rozhodně neshledal takový stupeň integrace do společnosti České republiky, který by měl být překážkou pro její vycestování. Závěrem je možno konstatovat, že rozhodnutí o správním vyhoštění cizince je přiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života tehdy, je-li takovým rozhodnutím dosaženo spravedlivé rovnováhy mezi zájmem státu na ochraně veřejného pořádku či veřejného zdraví na straně jedné a zájmem cizince na ochraně soukromého a rodinného života na straně druhé. Při zvážení všech uvedených skutečností proto správní orgán dospěl k závěru, že rozhodnutí o správním vyhoštění neznamená nepřiměřený zásah do správy na soukromý a rodinný život cizince. Rozhodně nelze považovat jako překážku ve vycestování vlastnictví nemovitosti v podobě bytu na území ČR. Tímto způsobem by se tak mohl zaštiťovat každý nelegálně pobývajícím cizinec, kdy by v případě dostatku financí zakoupil na území ČR nemovitost a činil si tak nároky zde pobývat.“* Zdejší soud se se shora citovaným odůvodněním rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, na nějž odkázal i žalovaný v napadeném rozhodnutí, plně ztotožňuje. Podle závěru soudu délka pobytu žalobkyně na území České republiky (téměř 10 let) vzhledem k věku žalobkyně (55 let, tedy nejedná se o většinu ani zvlášť velkou část jejího dosavadního života) ani vlastnictví bytu v České republice nejsou natolik zásadními skutečnostmi, které by představovaly důvod pro závěr o nepřiměřeném zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně. Délka pobytu žalobkyně mimo území Ruské federace (jež žalobkyně opustila již jako dospělá osoba) není natolik dlouhá, aby nebylo možné obnovit vazby, které žalobkyně dočasně ztratila vycestováním. Pokud žalobkyně namítala, že v Ruské federaci sice má dceru, ta však je již

- dospělá a má svůj vlastní, na žalobkyni nezávislý život, soud k tomu uvádí, že žalobkyně ovšem v průběhu správního řízení ani v žalobě neuvedla, že by se na území České republiky nacházela jakákoliv osoba, kvůli níž by vycestování žalobkyně představovalo nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života, a s výjimkou vlastnictví nemovité věci ani nespécifikovala, jaké konkrétní vazby má mít na území České republiky. Ani tyto žalobní námitky proto nejsou důvodné, protože soud nemůže přisvědčit ani námitce o nepřiměřenosti uloženého správního vyhoštění.
15. Žalobkyně dále namítala, že závažnost porušení veřejného pořádku není až tak zásadní, a to zejména s ohledem na délku pobytu žalobkyně v hostitelském státě v porovnání s délkou trvání pobytu v České republice bez platného víza (od 5. 9. 2017 do 18. 9. 2017). K tomu zdejší soud uvádí, že pravomocným rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 3. 7. 2017 č.j. KRPA-223663-19/ČJ-2017-000022 byla žalobkyni dle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců uložena povinnost opustit území České republiky, výjezdní příkaz jí byl vystaven do 2. 8. 2017. Rozhodnutí o povinnosti opustit území bylo žalobkyni vydáno z důvodu, že na území České republiky pobývala neoprávněně od 10. 6. 2017 do 15. 6. 2017. Žalobkyně však z České republiky nevycestovala a přes existenci pravomocného a vykonatelného rozhodnutí pobývala na jejím území neoprávněně i ve dnech 5. 9. 2017 až 18. 9. 2017, čímž opakovaně porušila právní předpisy České republiky. Správní orgány tedy v daném případě postupovaly zcela v souladu se zákonem, když uložily žalobkyni správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9. zákona o pobytu cizinců. S ohledem na skutečnost, že žalobkyně opakovaně porušovala právní předpisy České republiky, jakož i na skutečnost, že délka jejího neoprávněného pobytu nebyla zcela zanedbatelná (pohybovala se v řádu týdnů), zdejší soud uzavřel, že rozhodnutí o uložení správního vyhoštění žalobkyni není nepřiměřené.
16. Soud dále podotýká, že dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu rozhodnutí o správním vyhoštění nemá sankční povahu; jedná se pouze o správní opatření, kterým stát toliko vyjadřuje svůj zájem na tom, aby se dotčený cizinec na území státu nezdržoval (dle této judikatury navíc § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců při naplnění podmínek pro vyhoštění neposkytuje správním orgánům žádný prostor pro uvážení, zda cizinci správní vyhoštění uloží či nikoli) - viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018 č.j. 2 Azs 289/2017-31, bod [45]. V daném případě přitom zjevně došlo k naplnění zákonných podmínek pro uložení správního vyhoštění, přičemž zdejší soud ze shora uvedených důvodů neshledal ani nepřiměřenost vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, ani nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně.
17. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
18. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 31. července 2018

JUDr. Marcela Rousková v. r.
samosoudkyně